

Om samtykke til udstedelse af dokumenter i andenmands navn.

Af politiadvokat JØRGEN SMITH.

Ved Østre Landsret er der den 29. juli 1952 faldet dom¹⁾ i en ankesag, hvorunder en person var tiltalt for dokumentfalsk og overtrædelse af vareforsyningsloven i anledning af, at han inden for de sidste 2 år mod vederlag havde fremstillet et stort antal falske dokumenter, som han overlod til firmaer, der benyttede dem til dokumentation overfor vareforsyningsdirektoratet af deres usandfærdige oplysninger om, at en række såkaldte varebytteforretninger, der faktisk var gennemført med Italien, var blevet udført med den tyske østzone i overensstemmelse med de af direktoratet meddelte tilladelser. De falske dokumenter bestod dels af fragtbreve, der fremtrådte som udstedt af østtyske transport-selskaber, og som var forsynet med jernbanestationsstempler, ved hvilke der var sat en dato og en signatur — der bestyrkede indtrykket af, at de pågældende varer var ekspederet af jernbanestationerne — og dels af fakturaer skrevet på et østtysk firmas forretningspapir. Fakturaerne var påtegnet erklæringer underskrevet med opdigtet navn om de fakturerede varers østtyske oprindelse. En enkelt faktura og et falsk brev om et varepartis oprindelse bar tillige godkendelsespåtegninger, der var forsynet med et stempel med russisk tekst, der tog sig ud som et officielt tjenestestempel, hvorunder der var anbragt en underskrift.

Den tiltalte indrømmede under sagen, at han selv havde fremstillet samtlige papirer, påtegninger og påstemplinger ved brug af brevpapir og stempler, som han havde ladet forfærdige her i byen, men gjorde gældende, at han havde haft bemyndigelse hertil fra officielle personligheder i østzonen og fra de firmaer, hvis fakturaer og brevpapir, han havde benyttet.

Ved byretsdommen blev tiltalte dømt i overensstemmelse med anklageskriftet, idet hans forklaringer om de opnåede bemyndigelser blev forkastet som usandfærdige. I dommen tilføjedes det, at *selv om tiltaltes forklaring om, at han ved bestikkelse havde erhvervet sig den af ham påståede „bemyndigelse“ var rigtig, måtte forholdet efter rettens formening alligevel anses som dokumentfalsk.*

Ved landsrettens dom blev byretsdommen stadfæstet i henhold til sine grunde, idet landsretten gjorde følgende bemærkning om bemyndigelsesspørgsmålet: *„Iøvrigt bemærkes, at selv om tiltaltes forklaring om at have haft bemyndigelse til at underskrive de omhandlede dokumenter, lægges til grund, måtte han være klar over, at en tilladelse fra udenlandsk myndighed til at udfær-*

1) U. 1952, s. 957.

dige faktisk urigtige dokumenter, der skulle bruges overfor danske myndigheder, ikke i forhold til den danske straffelov kunne fritage ham for straf efter den danske straffelovs § 171 stk. 1“.

Under sagen har man, som det ses, måttet beskæftige sig med det i dansk teori og praksis meget lidt behandlede spørgsmål om, i hvilket omfang et påberåbt samtykke fra en person, i hvis navn dokumenter er udstedt, kan diskulperer den faktiske udsteder fra dokumentfalsk.

Der er enighed om, at dokumenter i almindelighed må anses for ægte, når de er udfærdiget af en person i en andens navn, når denne anden har givet bemyndigelse til udfærdigelsen. Den af flere forfattere fremsatte anskuelse, at ægtheden forudsætter, at dokumenterne udviser, at udfærdigelsen er sket i henhold til bemyndigelse, er blevet fortrængt. For dansk rets vedkommende er det gængse synspunkt udtrykt i *Krabbe: Borgerlig Straffelov* (1947) pag. 439—40.

J. Hartvig Jacobsen udtaler i sin afhandling om dokumentforbrydelserne (1927) pag. 230, at underskrift med en andens navn er lovlige, for så vidt denne anden har meddelt underskriveren fuldmagt til at underskrive med hans navn, og for så vidt ingen skuffelse med hensyn til udstederens identitet herved bevirkes, f. eks. derved, at underskriveren bemyndiges til at optræde i fuldmagts-giverens navn og som denne; i så fald foreligger dokumentfalsk. Senere bemærkes, at der kan forekomme forhold, hvori der slet ikke må undertegnes ifølge fuldmagt, og i så fald vil, hvis en person faktisk er bemyndiget og har udstedt dokumentet, dette være falsk.

I Ugeskrift for Retsvæsen findes ca. 50 ældre domme i sager, hvor tiltale for dokumentfalsk er mødt med indsigelse om, at de pågældende dokumenter var udstedt i henhold til en bemyndigelse, der ikke fremgik af dokumenterne. Dommene er afsagt af Højesteret i tiden fra den gamle straffelovs ikrafttræden og indtil århundredskiftet. De fleste af afgørelserne er truffet på grundlag af rettens standpunkt til spørgsmålet om, hvorvidt påberåbte bemyndigelser har været tilstrækkeligt bestyrkede til at kunne tages til følge. De er i almindelighed så konkret begrundede, at de kun i meget ringe omfang kan afgive grundlag for opstilling af almindelige retningslinier med hensyn til bevisspørgsmålet.

Domspraksis anerkender, at bemyndigelse til udstedelse af dokumenter kan foreligge stiltiende og kan have en ganske almindelig karakter, således at det ikke er afgørende for sagernes udfald, at den, hvis samtykke til udstedelsen påberåbes, er uden kendskab til det dokument, som sagen angår. Hvor en sådan stiltiende og almindelig bemyndigelse har været påberåbt, er der i flere domme givet udtryk for, at samtykket kun kan antages at gælde hæderlig og fornuftig udstedelse af dokumenter, jfr. særligt dommene i U. 1881, s. 794 (Landsoverrettens frifindelse) og 1893, s. 76 (Landsoverrettens domfældelse).

At bemyndigelse til udstedelse af indholdsmæssigt rigtige dokumenter ikke uden videre kan diskulperes for dokumentfalsk med hensyn til dokumenter, der udstedes i bedragerisk øjemed, fremgår særlig klart af den i U. 1900, s. 36 refererede højesteretsdom, som angår en islandsk præst, der tillige var postekspeditør, og som dels blev straffet for svigagtigt at have tilvendt sig penge derved, at han i de regnskabsudtog, som han tilstillede vedkommende posthus, som udgift for postkassen havde opført fingerede betalinger til postførere for ekstraheste, og dels for dokumentfalsk i anledning af, at han havde bilagt sine regnskaber med urigtige kvitteringer, som han selv havde skrevet og underskrevet med vedkommende postførers navn. Højesteret anvendte her straf for dokumentfalsk, uanset at tiltalte forment at have haft postførernes tilladelse til at skrive deres navne under kvitteringer for de dem virkelig tilkommende beløb, hvad der var blevet tillagt afgørende vægt ved den islandske landsoverret, som havde frifundet for dokumentfalsk.

Det er en selvfølge, at en påstand om bemyndigelse kun kræver en relativt ringe grad af sandsynliggørelse, når udstedelsen af det dokument, sagen angår, kun kan pådrage den angivne udsteder små eller evt. slet ingen forpligtelser. Svarende hertil har man i flere domme anerkendt selv ret svagt bestyrkede indsigelser om bemyndigelse, når talen var om forskellige bevidnelser, såsom vitterlighedspåtegninger, forlover- og vandelsattester.

Denne artikel tager sigte på at klarlægge, hvornår et faktisk foreliggende samtykke til udfærdigelse af et dokument i en anden persons navn må nægtes diskulperende virkning. Denne mulighed kan tænkes at foreligge, når den samtykkende på grund af sin stilling eller ved et udtrykkeligt krav om egenhändig underskrift i det pågældende forhold er ude af stand til at delegeres sin underskriftsbeføjelse, når dokumentet efter sit indhold og formål forudsætter, at det er udstedt af den angivne udsteder selv, eller endelig, når der foreligger mangler ved samtykket, som gør, at der må ses bort fra det.

Offentlige dokumenter og lægeattester m. v.

Krav om egenhändig underskrift.

Regler, som fastsætter forvaltningsmyndigheders og dermed offentlige tjenestemænds kompetence, kan som hovedregel ikke fraviges ved delegation. Den forvaltningsretlige kompetence er udtryk for et indbegreb af pligter overfor det offentlige, og den forpligtede kan ikke sætte andre i sit sted. Delegation af forvaltningsretlig kompetence til en privat person må i mangel af særlig hjemmel under alle omstændigheder anses for ulovlig. Denne anskuelse, der er formuleret af *Poul Andersen* i Dansk Forvalt-

ningsret (1946) pag. 318 f., har selvfølgelig lige så stor gyldighed indenfor retsplejens område.

Tyske jurister har indgående diskuteret den strafferetlige side af spørgsmålet. Diskussionens hovedpunkter findes refereret i en doktordisputats, *Fritz Fuhrmann*: „Die Bedeutung der Zustimmung für die Fälschung und Verfälschung von Urkunden“ (1936).

For norsk rets vedkommende udtaler *Henry Nærstad* i „Om dokumentfalsk efter norsk rett“ (1936) pag. 98: „Kreves der i vedkommende forhold egenhändig underskrift, hvad f. eks. er tilfælde ved oprettelse af testamenter, jfr. arvelovens § 51, er en beymyndigelse til å tegne fremmed navn uten betydning for straffbarheten. Der sees bort fra handlingens subjektive side.“

Svensk ret indtager med hensyn til det her behandlede spørgsmål et standpunkt, der går stik imod den norske opfattelse.

Ifølge *Bechmans*, *Bergendals* og *Strahls* kommentarer af 1949 til den svenske straffelov, som den er ændret ved de nye lovbestemmelser om forbrydelser mod staten og almenheden af 30/6-48 (Brott mot Staten och Allmänheten, pag. 361) fastslås det, at ethvert samtykke fra den angivne udsteder af et dokument udelukker forfalskningsstraf, således at det er uden betydning, om der i lovgivningen måtte være opstillet krav om egenhändig underskrift, således om, at dokumenter skal underskrives personligt af embeds- eller tjenestemænd. Dette standpunkt stemmer med ældre svensk ret, således som den er fremstillet af *Thyrén* i „Förfalskningsbrotten“ (1895) pag. 211.

I U. 1896, 618 findes en højesteretsdom af betydning for spørgsmålet. Den angår en kvinde i København, der var stærkt lidende af underlivssmerter, og som, efter forgæves at have søgt at træffe 3 læger for at få disse til at udstede en recept på morfin, selv havde udfærdiget en sådan recept, som hun underskrev med en i Jylland boende læges navn, hvorefter en bekendt til hende, der var medtiltalt under sagen, indleverede den på et apotek. De blev begge frifundet med den begrundelse, at det efter omstændighederne, deriblandt at den tiltalte kvinde straks havde underrettet lægen om benyttelsen af hans navn, fandtes betænkeligt at forkaste hendes forklaring om at have forstået ytringer af lægen som et samtykke til, at hun i påtrængende tilfælde benyttede hans navn ved udfærdigelse af recepter på morfin til eget brug.

Det bemærkes, at der nu ved sundhedsstyrelsens cirkulære af 1/12-1949 om recepters affattelse m. v. — der er udstedt i henhold til apotekerloven — er stillet krav om egenhändig underskrift på lægers, tandlægers og dyrlægers skriftlige recepter.

Bortset fra den nu nævnte, gamle højesteretsdom er den i artiklens indledning nævnte landsretsdom om de østtyske fragtbreve m. m. den, der kommer det her behandlede spørgsmål nær-

mest — særligt ved landsrettens tilføjelse til domsbegrundelsen, der dog har en vis subsidær karakter i forhold til det for sagens udfald afgørende, at tiltaltes forklaring om bemyndigelse forkastes, og som betoner tilfældets særlige karakter ved at understrege, at det påberåbte samtykke angik indholdsmæssigt urigtige dokumenter og skulle være givet af en udenlandsk myndighed, der derved skulle være med til at føre danske myndigheder bag lyset.

For dansk rets vedkommende må det vist ligge nærmest at slutte sig til den norske opfattelse. Det svenske standpunkt er resultatet af en særpræget retstradition, som man ikke ved udformningen af de danske bestemmelser har ytret ønske om at knytte sig til. Recept-dommen angår et tilfælde, hvor almindelige menneskelige betragtninger — i slægt med juridiske nødretsbetragtninger — giver så gode grunde for frifindelsen, at der nok bør tages noget let på den af retten anførte begrundelse. Den nu afsagte landsretsdom peger klart bort fra det svenske synspunkt.

Resultatet må blive, at man i dansk praksis bør se bort fra samtykke til udstedelse af dokumenter, der er meddelt i strid med den almindelige regel om, at forvaltningsretlig kompetence ikke vilkårligt kan overlades til andre, en regel, der særligt vil ramme udstedelsen af dokumenter, som angiver sig at indeholde offentlige myndigheders afgørelser. På samme måde må man se bort fra påberåbte bemyndigelser til udfærdigelse af dokumenter, hvis udstedelse forudsættes at være baseret på særligt kvalificerede personers ansvarlige overvejelser, således særligt lægers erklæringer og recepter. Dette må navnlig være klart, hvor der i en offentligretlig forskrift udtrykkeligt er stillet krav om udfærdigelse ved egenhændig underskrift.

Ifølge arveforordningen af 1845 skal testamenter oprettes personligt af testator. Reglerne i notarialinstruksen, der slutter sig til forordningens § 24, har særligt til hensigt at sikre, at den, der underskriver eller vedkender sig et testamente for notarius, er identisk med den, hvis dispositioner er indeholdt i dokumentet. I dette tilfælde skyldes kravet om personlig oprettelse — normalt ved egenhændig underskrift — at der her er tale om vigtige dokumenter, om hvis ægthed og rigtige forståelse udstederen ikke kan udtale sig, når deres bestemmelser bliver aktuelle. Endvidere skal notarius i sin attest udtale sig om testators åndssundhed og om, at han har givet udtryk for, at testamentet virkelig udtrykker hans vilje, hvilket forudsætter, at notarius ved oprettelsen har stået overfor testator selv.

Tænker man sig, at en person A overlader en anden B at oprette et testamente i A's navn, og at A i denne anledning overlader B sine legitimationspapirer, for at B kan bibringe notarius ind-

tryk af, at han er identisk med A, vil begges forhold i hvert fald falde ind under straffelovens § 174. Hvis oplysningerne om forholdet kommer frem efter A's død, vil man nok af hensyn til dets almindelige uantagelighed og af hensyn til faren for skinbevis være uden betænkeligheder ved, at B dømmes for dokumentfalsk. Skulle sagen derimod komme frem i A's levende live, og man kommer ud for, at han, når han drages til ansvar for forholdet, bekræfter, at det hænger sammen som anført, vil man nok føle sig noget usikker overfor tilfældet, men alt ialt må der siges at foreligge en så grov tilsidesættelse af de regler, som skal sikre den almindelige samfundsinteresse i, at testamenter er ægte og rigtige, at der bør domfældes for dokumentfalsk.

I tilfælde af, at egenhændig underskrift måtte være udkrævet ved ordensforskrifter af underordnet betydning, kan meddelelse af underskrift i en andens navn med dennes tilladelse ikke med rimelighed afføde noget spørgsmål om anvendelse af straf for dokumentfalsk.

Private bevidnelser.

Spørgsmålet om, hvorvidt et dokumentets indhold og formål kan udelukke, at det udfærdiges i henhold til bemyndigelse, har særlig betydning med hensyn til skriftlige bevidnelser. Det ses ikke selvstændigt behandlet af danske, norske eller svenske forfattere.

I dansk praksis findes flere ældre domme vedrørende dokumentfalsk med hensyn til bevidnelser, der er påstået udfærdiget i henhold til „skjulte“ bemyndigelser, bemyndigelser, hvorom der intet var nævnt ved udfærdigelsen, idet denne blot er sket ved brug af anden mands navn uden særlig tilføjelse, således at modtageren af bevidnelsen måtte regne med, at den var udfærdiget af den angivne udsteder selv.

De pågældende domme¹⁾ angår dels vitterlighedspåtegninger, dels attestationer af familieretlig betydning (forloverattester, m. v.). For begge grupper følger dommene den retningslinie at frifinde for dokumentfalsk, når udstederen, der har underskrevet med andenmands navn, har haft dennes bemyndigelse dertil eller har været i god tro med hensyn til, at sådan bemyndigelse forelå.

Ud fra den tankegang, at en bemyndigelse fra den angivne udsteder kan gøre et hvilket som helst dokument ægte, hvad enten det ifølge sit indhold går ud på en viljeserklæring eller en bevidnelse, kan man ikke have noget af betydning at indvende imod de frifindende domme. Ud fra en overvejelse over den reelle sam-

¹⁾ HRT 1864, s. 452, U. 1882, s. 95 (H), U. 1888, s. 423 (H), U. 1889, s. 77 (H); U. 1876, s. 310 (H), U. 1881, s. 794 (H), U. 1889, s. 1156, U. 1893, s. 76 (H).

menhæng virker det imidlertid urimeligt, at de pågældende forhold er gået helt straffri.

Når det i en række tilfælde er foreskrevet, at visse omstændigheder, der er af særlig betydning for retsaktens rigtighed og forsvarlighed, skal bevidnes af andre personer end de umiddelbart interesserede, således at det forudsættes, at de pågældende andre personer påtager sig et vist medansvar for forholdenes rette sammenhæng, er det stødende, at dette sikkerhedssystem straffrit skal kunne sættes til side, ved at en umiddelbart interesseret person selv udfærdiger den fornødne bevidnelse og underskriver den med andre personers navne, således at han i tilfælde, hvor urigtigheden opdages, klarer sig fri for ansvar ved henvisning til en bemyndigelse, som selvfølgelig til tider kan have foreligget, men lige så tit er opfundet, når det er gået galt. Omstændighederne i sager af denne art tillader praktisk talt aldrig at gennemføre sag for overtrædelse af straffelovens § 163 imod de personer, hvis navne findes på attesterne, og hvis samtykke dertil påberåbes af attesternes virkelige udsteder. Det er derfor normalt ikke forbundet med nogen som helst risiko for dem at komme den pågældende til hjælp ved at afgive forklaring om, at de var indforstået med den skete benyttelse af deres navne.

Ifølge § 5 ltr. 6 i regulativet af 30/7-1921 vedrørende handel med brugte genstande skal personer, der handler med brugte genstande, ved køb af cykler sikre sig, at sælgeren er i lovlig besiddelse af disse, hvad der ofte sker ved, at sælgeren afgiver et såkaldt ejendomsbevis, en bevidnelse underskrevet af 2 personer, hvori disse bekræfter, at sælgeren er i lovlig besiddelse af cyklen. Under politiets efterforskning af cykletyverier kommer man ofte ud for ejendomsbeviser, som den pågældende sælger selv har underskrevet med 2 vidners navne. Når han i disse tilfælde sigtes for dokumentfalsk, sker det lejlighedsvis, at slægtninge eller bekendte, hvis navne findes på beviserne, afgiver forklaring til politiet om, at dette er sket med deres samtykke. Skønt man i sådanne tilfælde kan have et bestemt indtryk af, at de pågældende intet som helst har anet om cyklen eller om det i deres navn udstedte bevis, før sagen er rejst af politiet, vil man let af hensyn til de afgivne forklaringer være tvunget til at afstå fra at gennemføre sigtelsen for dokumentfalsk. I de tilfælde, hvor den faktiske udsteder af ejendomsbeviset kan straffes for tyveri af cyklen eller for hæleri, er skaden selvfølgelig ikke så stor, men når dette ikke er tilfældet, virker det urimeligt, at forholdet, der repræsenterer et groft angreb på de sikkerhedsforanstaltninger, som man har truffet til bekæmpelse af cykletyverier, må lades helt ustraffet.

Ud fra retshåndhævelsessynspunkter, der ikke synes at gå nogen lovlig interesse for nær, kunne man ønske udviklet en praksis, hvorefter der ikke tillægges en bemyndigelse diskulperende

virkning, når den påberåbes med hensyn til udfærdigelse af bevidnelser, hvis betydning er fuldstændig afhængig af, at de virkelig er udfærdiget af den angivne udsteder, således at de klart for alle er uanvendelige efter deres formål, hvis det ved brugen sandfærdigt oplyses, at de er udfærdiget i henhold til bemyndigelse, hvad der ganske særligt vil være tilfældet, når udfærdigelsen faktisk foretages af den person, som bevidnelsen angår.

At man ved gennemførelsen af en sådan praksis jævnlige må henføre en del af overtrædelserne til straffelovens § 172, stk. 2, siger sig selv. Dette vil særligt gælde, hvor talen er om bevidnelser, der normalt tillægges relativt ringe betydning, således som tilfældet ofte er med vittærlighedspåtegninger, og hvor talen er om bevidnelser, som indholdsmæssigt er rigtige.

Mangler ved samtykket.

Et dokument kan tænkes at måtte betragtes som falsk uden hensyn til den angivne udsteders samtykke til udstedelsen, hvis meddelelsen af samtykket i sig selv er strafbart eller i øvrigt i strid med „lov og ærbarhed“, eller hvis det er ugyldigt på grund af tvang, svig eller af andre civilretlige grunde.

I *Entscheidungen des Reichsgerichts in Strafsachen*, (bd. 16 pag 325) findes en tysk rigsretsdom fra 1887 angående et tilfælde, hvor en tiltalt person, der var engageret af jernbaneadministrationen som landmåler, ikke var i stand til at overkomme arbejdet på grund af anden beskæftigelse. Han overlod derfor en medhjælper at udføre arbejdet og at oppebære de ham tilkommende økonomiske ydelser, som parterne derefter delte. Medhjælperen, der udførte arbejdet under tiltaltes navn, brugte også dette ved udfærdigelsen af flere dokumenter, som blev afgivet til jernbaneadministrationen, i hvilken anledning der var rejst tiltale ved rigsretten imod landmåleren for anstiftelse til dokumentfalsk med hensyn til private dokumenter. Medhjælperens sag var afgjort ved lavere instans. Rigsretten dømte i overensstemmelse med tiltalen. I domsbegrundelsen udtaltes det, at der ikke kunne tages hensyn til indsigelsen om, at medhjælperen havde anvendt landmålerens navn med dennes samtykke, idet der blev givet udtryk for, at straffen for dokumentfalsk ikke blot skal være et værn for den person, der angives at være udsteder af et af en anden forfærdiget dokument, men er bestemt til at værne om såvel private som offentlige dokumenters almindelige bevisværdi. I et tilfælde som det foreliggende, hvor bemyndigelsen var meddelt i det øjemed at narre trediemand med hensyn til identiteten af den person, der faktisk havde udstedt dokumentet, således at han derved opnåede en retlig stilling, som den angivne udsteder af dokumentet ikke kunne have overdraget ham, måtte bemyndigelsen i sig selv være retstridig og uden diskulperende virkning.

Med udgangspunkt i denne dom har flere tyske forfattere samt for dansk rets vedkommende *Hartvig Jacobsen* (jfr. foran) og for norsk rets vedkommende *Nærstad* — iøvrigt med principiel tilslutning fra *Thyréns* side — gjort gældende, at en bemyndigelse til udfærdigelse af dokumenter, der sigter imod svigagtigt at frenkalde en identitetsforveksling mellem den faktiske og den angivne udsteder af dokumenterne, må være uden diskulperende betydning.

Francis Hagerup bemærker i sin bog om formuesindgreb og dokumentforbrydelser (1898), at forfalskning i og for sig ikke udelukkes af, at den, hvis navn er underskrevet, har givet sit samtykke hertil, medmindre deri ligger en bemyndigelse, „(man tænke f. eks. på det tilfælde, at både falskneren og den, hvis navn er efterskrevet, er i ledtog med hinanden og tilsigter for fælles regning at øve et bedrageri ved falskneriet)“.

Ved afgørelsen af sagen om de østtyske fragtbreve m. v. har både byretten og landsretten beskæftiget sig med spørgsmålet om det påberåbte samtykkes retstridige karakter. Hvis der ikke ved ordet „bestikkelse“ specielt er tænkt på ulovlig betaling til offentlige tjenestemænd, dækker byrettens bemærkning om den manglende diskulperende virkning af et ved bestikkelse erhvervet samtykke også de fakturaer og andre i sagen omtalte *private* forretningspapirer, som normalt vil kunne udstedes ifølge bemyndigelse. Landsretten betoner som foran nævnt samtykkets i sig selv retstridige karakter.

I overensstemmelse med det anførte må man med rimelighed kunne forvente, at der ved danske domstole vil kunne opnås *domfældelse for dokumentfalsk i tilfælde, hvor samtykke til udstedelse af dokumenter i andenmands navn ganske åbenlyst for de implicerede alene er et samtykke til dokumentmisbrug*, således f. eks. når der i samtykket kun ligger en tilladelse til, at dokumenterne må bruges til at besvige private personer eller vildlede offentlige myndigheder med, uden at de skal være anvendelige mod den samtykkende som bevis for de forpligtelser, der efter dokumenternes indhold skulle påhvile ham.

I tilfælde, hvor der ikke kan skaffes tilstrækkelig klarhed over de omstændigheder, der på denne måde begrunder anvendelsen af straf for dokumentfalsk, må man holde sig til anvendelse af straf for de lovovertrædelser, der iøvrigt er begået ved hjælp af de urigtige papirer, f. eks. bedrageri, hvori den angivne udsteder af dokumenterne efter omstændighederne vil kunne være medskyldig.

Jørgen Smith.